

РЕШЕНИЕ

№ 7699

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **5034** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-4 от ДОПК (ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС) (ДОПК).
Образувано е по жалба на Х. К. Л., [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], Зона Г, блок 29, вход Б, ет.8, ап.58, електронен адрес: [електронна поща], чрез адвокат Ц. Дангалакова, САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.9 срещу решение №ПИ-29/09.02.2022год. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на Л. против Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г., издадено на основание чл.200 и чл.202 от ДОПК във връзка с чл.195, ал.1-3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е оставена без уважение, като неоснователна. В жалбата се съдържат доводи за необоснованост, противоречие с материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателя, редовно и своевременно призован, не се явява, вместо него – адв. Дангалакова, редовно упълномощена от по-рано, която поддържа жалбата. Ответникът по спора - директорът на ТД на НАП-С., чрез юрк. Б., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за размера на претендирания адвокатски хонорар, който с оглед фактическата и правна сложност на делото, счита за прекомерен. Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Жалбоподателят е оспорил, по административен ред, Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г., като незаконсъобразно, като е заявил пред Решаващия Орган, че същото е постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални норми. Сочил, че е налице и необоснованост.

В заключение е отправил искане да бъде постановено решение, с което да бъде отменено атакуваното ПНОМ, със съответните законни последици, поради липса и на изпълнително основание.

След като се запознал с жалбата и доказателствата по преписката, Решаващия Орган приел за установено от фактическа страна, следното:

Срещу Х. К. Л. било образувано изпълнително дело №160159638/2016г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания.

Във връзка с образуваното изпълнително дело №160159638/2016г. било издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх. №С170022-048-0045038/05.04.2017г., в което е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 80,00 лв., в това число главница и лихва към дата 05.04.2017г., за неплатени задължения подробно посочени в съобщението.

С Разпореждане за присъединяване с изх.№С180022-105-0087131/10.04.18г. издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания, в общ размер на 210,00лв., подробно обективизирано в разпореждането.

С Разпореждане за присъединяване с изх.№ С200022- 105-0132306/23.04.2020г. издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания, в общ размер на 510,00лв., подробно обективизирано в разпореждането.

С Разпореждане за присъединяване с изх.№ С210022- 105-0307108/08.09.2021г. издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания, в общ размер на 200,00лв., подробно обективизирано в разпореждането.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г. на основание чл.200 от ДОПК и чл.202, ал.1 във връзка с чл.195, ал.1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 790,00лв., от които главница – 790,00лв. по изпълнително дело №160159638/2016г., наложил обезпечителна мярка-запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, и депозити на лицето, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в търговска банка Банка ДСК АД, за сумата от 790,00лв., в това число главница 790,00лв. и лихва 0,00лв. Постановлението е връчено на 18.01.2022г. по електронен път. На основание чл.202, ал.1 от ДОПК, във връзка с чл.215, ал.1, т.1 от ДОПК, е изпратено Запорно съобщение, до търговската Банка ДСК. Във връзка с изпратеното запорно съобщение, в ТД на НАП С.-дирекция „Събиране“ е

постъпил отговор от търговската банка, в който се потвърждава, че запор върху банковите сметки на лицето е наложен, както и че по сметките няма наложени предходни запори.

На 08.10.2021г., от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение по изпълнително дело №160159638/2016г., с изх. №С210022-029-0033763/08.10.2021г., с което публичният изпълнител е разпоредил на Банка ДСК незабавно след получаване на разпореждането да прехвърли запориранията сума в размер на 790 лв., по сметка на ТД на НАП С..

На 13.10.2021г. от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Разпореждане за разпределение с изх. №С210022-125-0250432/13.10.2021г., с което по изпълнително дело №160159638/2016г. е разпределено плащане в размер на 109,50лв., което е постъпило по сметката за принудително изпълнение на 12.10.2021г. С разпределената сума са погасени публични задължения на Х. Л., които са подробно обективирани в издадения административен акт.

На 22.12.2021г. от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Разпореждане за разпределение с изх. №С210022-125-0321415/22.12.2021г., с което по изпълнително дело №160159638/2016г. е разпределено плащане в размер на 480,50лв., което е постъпило по сметката за принудително изпълнение на 21.12.2021г. С разпределената сума е погасено публично задължение по НП №42-0000142/21.02.2019г., което е подробно обективирано в разпореждането.

На 07.02.2022г. от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №С220022-193-0000080/07.02.2022г., с което е отменен частично запорът наложен с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г. и Запорно съобщение с изх. №С210022-003-0050991/08.09.2021г. Запорът е отменен за сумата в размер на 590 лв., като запорът остава в сила за сумата в размер на 200,00лв.

При така описаната фактическа обстановка, решаващият орган счел жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган, публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл.167 от ДОПК, в предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Обжалваното постановление съдържа всички изискуеми от закона реквизити, предвидени в разпоредбата на чл.196, ал.1, т.1-9 от ДОПК за законосъобразност на едно постановление: име и длъжност на органа, който го издава; наименование на акта, номера и датата на издаването му; фактическите и правните основания за издаването му; наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника; размера на публичното задължение и лихвите; вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага; забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителна мярка; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението; датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му.

Спазена била материалната компетентност на органа издал процесното постановление, както и реквизитите, касаещи съдържанието на акта.

По аргумент на чл.195, ал.1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. На основание чл.162, ал.2, т.1 от ДОПК, вземанията за данъци и задължителни осигурителни вноски са публични държавни вземания.

Съгласно чл.209, ал.2, т.5 от ДОПК, принудително изпълнение се предприемало въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

В процесния случай били налице изискуеми /с настъпил срок на изпълнение/ вземания на държавата, установени /определени по основание и размер/ по надлежен ред, които не били платени доброволно, поради което следвало да се приеме, че била налице обезпечителна нужда и предпоставката на чл.195, ал. 1 от ДОПК била изпълнена.

Разпоредбата на чл.195, ал.2 от ДОПК регламентирала, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Целта на производството по обезпечаване на публичните задължения била да се защити интереса на фиска и да се гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване.

Обезпечението било допустимо при наличието на обезпечителна нужда, която била определяща за налагането на обезпечителните мерки същата била налице в конкретния случай. Обезпечителната нужда от своя страна се определяла от възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. В тази връзка, в рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичния изпълнител извършвал преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания и същият имал правомощието да наложи обезпечителните мерки.

В настоящия случай обезпечителната нужда била обоснована, след извършена преценка и анализ от публичния изпълнител, със затрудненост на събирането на изискуемото и установено публично вземане, поради обстоятелствата, че не били предприети действия за погасяване на дълга от длъжника, поради което възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност били необосновани.

Относно доводите на жалбоподателя, че към момента на издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки, задължения на жалбоподателя са погасени по давност, е прието, че към момента на издаване на обжалваното постановление, лицето не е отправило възражение за изтекла давност, на основание чл.171 от ДОПК, до компетентния административен орган.

Счита се, че направеното възражение за прилагане на чл. 171 от ДОПК било неотносимо.

Наведени са доводи, че представеното съдебно решение №20139973/16.06.2021г. по описа на СРС - 109-и състав, с което е отменено НП №42-0000142/21.02.2019г. по НАХД №5346/2019г., не съдържа реквизити, от който да е видно, че същото е влязло в законна сила и същото не може да доведе до прилагане на института на погасителната давност по чл. 171 от ДОПК.

Счита се, че видно от разпоредбата на чл.195, ал.7 от ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал.5. При определяне на обезпечителната мярка следвало да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния взискател, така и мярката да не

обременявала прекомерно интересите на длъжника. Изискването произтичало пряко от принципа на съразмерност по чл.6 от Административно процесуалния кодекс (АПК), според който административният орган трябвало да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не можели да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издавал. В хода на извършените действия по принудителното изпълнение, постъпилите суми по изпълнителното дело били разпределени от публичния изпълнител, и своевременно било издадено Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №С220022-193-0000080/07.02.2022г.

Счита, че не било основателно възражението за нарушение на чл.5 и чл.6 от АПК.

Разпоредбата на чл.208 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс императивно посочвала хипотезите, в които наложените обезпечителни мерки могат да бъдат отменени- погасяване на публичното задължение; актът за установяване на публичното вземане, да бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред или същият да бъде изменен с решение на горестоящ орган или от съда и при предприето принудително изпълнение да бъде събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението, съгласно изменението.

В случая не била налице нито едно от изброените в цитираната разпоредба основания за отмяна.

Неприложима се явявала и нормата на чл.199, ал.2 от ДОПК за замяна на наложеното обезпечение.

Длъжникът не бил представил обезпечение в пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа.

Според решаващия орган при издаване на процесния акт не били допуснати съществени процесуални нарушения, от страна на публичния изпълнител, съответно нарушения на материалния закон, които като своя правна последица да доведат до неговата незаконосъобразност.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнал неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване.

Жалбата е подадена в срока по чл.197, ал. 2, изр. второ ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г. е издадено от компетентен орган, публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл.8, ал.1, т.3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл.167, ал.1 от ДОПК.

Същото е издадено в предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал.1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК основанията за издаването му-изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението.

Съгласно чл.195, ал.1 и ал.2 от ДОПК, обезпечение се налага по отношение на

установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки.

В конкретния случай образуваното изпълнително дело №160159638/2016г. обхваща публични задължения по смисъла на чл.162, ал.2, т.1 и т.9 от ДОПК.

Същите са установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове. Това, както и липсата на каквито и да било погасителни действия от страна на длъжника, обосноват нуждата от налагане на обезпечителни мерки от страна на публичния изпълнител на основание чл.195, ал.1-3 от ДОПК. Налагането на запор на банковата сметка на длъжника е една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл.198, ал.1, т.3 ДОПК.

Налице са мотиви, че събирането на процесните публични вземания ще бъде затруднено. Предвид обстоятелството, че същите не са доброволно заплатени в законоустановените срокове, правилна се явява преценката на публичния изпълнител, че събирането им може да бъде затруднено.

В този смисъл, преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки е мотивирана, фактически и правно обоснована.

Съгласно чл.195, ал.7 от ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал.5 от същата разпоредба.

При определяне на обезпечителната мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния взискател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Това изискване произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът е издаден.

Така наложената обезпечителна мярка е съобразена и с принципа на съразмерност. Съобразена е и императивната норма на чл.213, ал.1, т.3 и т.5 и ал.2 от ДОПК, доколкото в запорното съобщение до търговската банка са налице подробни указания, че когато титуляр

е физическо лице, принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на сумите, разполагаеми за всеки член на семейството, социалната помощ от държавния бюджет и/или трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, пенсията или стипендията.

Жалбоподателят е уведомен, че при изплащане на сумите, е налице задължение да се проверят по безспорен начин обстоятелствата по чл. 213 от ДОПК.

Отбелязано е и, че без съгласието на публичния вискател, длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа по реда на чл. 199, ал. 2 от ДОПК, но това не е направено от страна на задълженото лице.

В правомощията на публичния изпълнител е включено правото единствено да предприема действия по присъединяване, събиране и обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични задължения към държавата, но не и да следи обжалване на актове пред съдилищата и съответно влизането им в сила, както и погасяването на задълженията по давност.

Съдът намира за правилни доводите на решаващия орган, че съдържащото се в жалбата до директора на ТД на НАП възражение за давност не следва да бъде разгледано в производството по реда на чл.197 ДОПК. Възражението, че вземанията са погасени по давност следва да е направено пред публичния изпълнител с искане да се отпишат по реда на чл.173 от ДОПК. По силата на чл.255, ал.1 ДОПК, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител. Изтичането на погасителната давност за публично вземане не води само по себе си до незаконосъобразност на издаденото постановление за налагане на обезпечителни мерки, респективно до неговата отмяна, а би могло да бъде основание за прекратяване на изпълнителното производство за посоченото вземане. Давността не се прилага служебно, а по възражение на заинтересованата страна пред компетентния орган. Следователно само въведените в жалбата основания за изтекла погасителна давност на задълженията на жалбоподателя не могат да обосноват отмяна на оспореното решение, респ. потвърденото с него ПНОМ.

Следователно, твърдението изложено в жалбата за погасяване на

задължение по НП №42-0000142/21.02.2019г., както и погасяването на други задължения по давност, не следва да бъде обсъждано в настоящото производство, още повече, че представеното пред Решавачият орган решение №20139973/16.06.2021г. по описа на СРС-109-и състав, с което е отменено НП №42-0000142/21.02.2019г. по НАХД №5346/2019г., не съдържа реквизити, от които да е видно, че същото е влязло в законна сила. При така ангажираните писмени доказателства от жалбоподателя в негов интерес е да инициира извършването на подробен анализ на данъчно-осигурителната му сметка в отдел „Администриране на плащанията и задълженията“ при ТД на НАП С., в чийто ресор се намира осчетоводяването на постъпилите суми и там да ангажира доказателства за извършени плащания, влезли в сила съдебни актове, както и погасени по давност данъчни задължения.

Предвид горното и на основание чл.197, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс Решавачият орган правилно е оставил жалбата, подадена от Х. К. Л., [ЕГН], против Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С210022-022-0065954/08.09.2021г., без уважение, като неоснователна.

С оглед на горното се налага изводът, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх. № С210022-022-0065954/08.09.2021г., потвърдено с Решение №ПИ-29/09.02.2022год. на директора на ТД на НАП С., е издадено от компетентен орган, като са спазени изискванията на материалния закон и на административнопроизводствените правила.

По тези съображения съдът намира, че жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл.81 ГПК във вр. с §2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на ответника за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 61, ал.1 изр.3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева, определен по реда на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията и към момента на образуване на настоящото производство/.

Водим от горните съображения и на основание чл.160, ал.1, ал.2, чл.161, ал.1, вр. чл.197, ал.1-4 ДОПК, Административен съд

София-град, Първо отделение, 18 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. К. Л., [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], Зона Г, блок 29, вход Б, ет.8, ап.58 срещу решение №ПИ-29/09.02.2022год. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на Х. К. Л.,, против Постановление за налагане на обезпечителни с изх. № С210022-022-0065954/08.09.2021г. е оставена без уважение, като неоснователна.

ОСЪЖДА Х. К. Л., [ЕГН], адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], Зона Г, блок 29, вход Б, ет.8, ап.58 да заплати на Териториална дирекция на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: